

קִבְּץ

תוֹךְ הַנִּחַל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרָרִים מְעִירִים וּמְחַזְקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ
הַנִּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נַפֶּשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁם יִשְׁקוּן
הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בַּעֲבוּדַת הַבוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ עַל יְדֵי
מָרְן מוֹהֲרָא "שׁ זי"ע

בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשַׁת פְּנַחַס תַּשַּׁס"ט

יְדַבֵּר נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת מֵעַנִּין לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל הַדּוֹמָם צוֹמַח חַי מְדַבֵּר שְׁבִכְרִיאָה
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִים לְדַבְּקוֹת עֲצוּמָה שְׂאִין מְקַנְאִים שׁוֹם צְדִיק כִּי אִם
אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּכִיכּוֹל, וְיִדְבֵּר מֵעַנִּין שְׁפַנְחָס הַשִּׁיב אֶת חַמַּת ה' וְהִמְתִּיק אֶת הַדִּינִים
וְהִפְכֵם לְרַחֲמִים גְּמוּרִים

יֵצֵא לְאוֹר עֶרֶב שַׁבַּת פְּרֻשַׁת פְּנַחַס תַּשַּׁע"ה

עַל יְדֵי חֲסִידֵי בְּרֶסֶלַב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

לִיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרָשַׁת פְּנַחַס ה'תשס"ט

מְאָמֵר

בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי

בְּלִיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ, בְּסַעֲדָה רְאוּנוּהָ, דְּבַר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל, דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים
מְאֹד, עַל פִּי דְּבָרֵי רַבְנּוֹ ז"ל בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרַ"ן חֶלֶק א' סִימָן רע"ח, הַמְדַּבֵּר מִן
הַחֲלִיף שֶׁל הַשּׁוֹחֵט הַגּוֹן, עֵינֵי שָׁם.

לְרֹאוֹת אֶת הַכְּלִים שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל, רַבְנּוֹ ז"ל אָמַר – 'דַּע שֶׁעַל חֲלִיף
טוֹב יְכוּלִין לְרֹאוֹת כָּל הַכְּלִים שֶׁל הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ אִיזָה פְּנִים יֵשׁ
לָהֶם, וְזֶה שֶׁכְּתוּב כְּשֶׁאָמַר יִצְחָק לְעֵשׂוֹ שְׂיִבְדַּק הַסַּפִּין וַיִּשְׁחַט
יָפָה "שָׂא נָא כְּלִיךָ" (בְּרֵאשִׁית כז, ג), רִמְזָה עַל כְּלִים שֶׁל בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהֵם נִרְאִים עַל הַסַּפִּין הַיָּפָה כַּנִּל, וְכֵן אֵיתָא בְּמִדְרָשׁ
(בְּרֵאשִׁית רַבָּה סה, יג) : שֶׁכְּלִיךָ רִמְזָה עַל כְּלִים שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ שָׁם : 'כְּלִיךָ זֶה בְּכָל'. שְׁנֵאמַר (דְּנִיאל א, ב) : "וְאֵת הַכְּלִים
הַבִּיא בֵּית אוֹצֵר אֱלֹהֵיו", נִמְצָא, שֶׁכְּלִיךָ מְרִמְזָה עַל כְּלִים שֶׁל בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ ; "בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי" (בְּמִדְבָר כה, יב), בְּחִינַת הַצַּדִּיק

שְׁאִינוּ מְקַנָּא שׁוּם צְדִיק, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, רַק
אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְפָּרֵךְ; עַד כָּאן לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל.

הַשְּׂיִכוּת בֵּין הַקְּנָאָה שְׁאִין לְצַדִּיק לְכֹלֵי הַמְּקַדָּשׁ —
וְהַסְּבִיר מוֹהֲרָא שׁוֹ"ל, כִּי הֵנָּה בּוֹדְאֵי זֶה גְלוּי גּוֹרָא וְעָצוּם
מְאֹד, שְׂיִכּוּלִים לְרֵאוֹת אֶת הַכְּלִים שֶׁל בֵּית הַמְּקַדָּשׁ עַל הַסְּפִין
שֶׁל הַשׁוּחַט הֶהָגוֹן, וְכִמוֹ שֶׁהִתְלַהֵב מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל מְאֹד בְּשִׂמְעוֹ
זֹאת, וְאָמַר לְרַבְּנוּ ז"ל, כְּמַדְמִנִּי שְׁאִין לְכֶם לְקַנְאוֹת שׁוּם צְדִיק
לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, וְעָנָה וְאָמַר לוֹ רַבְּנוּ ז"ל, כִּךְ
כְּתוּב בַּתּוֹרָה (בַּמִּדְבָּר כ"ה, יב) "בְּקַנְאוֹ אֶת קַנְאֹתַי", זֶהוּ הַצְּדִיק
שְׁאִינוּ מְקַנָּא שׁוּם צְדִיק אַחֵר, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא,
אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ, וְלִכְּנֵן שְׁנֵי מֵאֲמָרִים אֵלוֹ נִדְפְּסוּ
בִּיחַד, כִּי נֶאֱמָרוּ בִּיחַד. אֲבָל צְרִיכִים לְהִבִּין מֵהַ רַבְּנוּ ז"ל מִלְּמַד
אוֹתָנוּ בְּדַבָּר זֶה, וְאִיזוֹ שְׂיִכוּת יֵשׁ לְסַפֵּינֵי שֶׁל שׁוּחַט הֶהָגוֹן לְכֹלֵים
שֶׁל בֵּית הַמְּקַדָּשׁ, וְלָמָּה מִחֲמַת זֶה כָּבֵר אֵין לְצַדִּיק לְקַנְאוֹת
בְּשׁוּם צְדִיק אַחֵר לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא.

בְּאֵמַת בְּשֵׁרֵשׁ הַכֹּל אַחַד —
אֲבָל הָעֲנִינֵן מְבָאָר עַל פִּי דְבַרֵּי רַבְּנוּ ז"ל (שִׂיחוֹת הָרִ"ן סִימָן מ'),
שֶׁכֵּל הַבְּרִיאָה הוּא עֲנִינֵן גְּלַגַּל הַחַוּזָר, שֶׁקּוֹרִין דְּרִיידִיל (סְבִיבוֹן),

והכל חוזר חלילה ונתהפך, מאדם מלאך ומלאך אדם, ומראש רגל ומרגל ראש, וכן שאר כל הדברים שבעולם, כלם חוזרים חלילה ומתגלגלים ומתהפכים מזה לזה ומזה לזה, מעליון לתחתון ומתחתון לעליון, כי באמת בהשרש הכל אחד, כי יש נבדלים דהינו מלאכים שהם נבדלים לגמרי מן החמר, ויש גלגלים שהם בחינת חמר, אבל חמרם זך מאד, ויש עולם השפל דהינו זה העולם השפל שהוא חמר גמור, ואף על פי שבודאי כל אחד ואחד מאלו השלשה, הוא נלקח ממקום מיוחד, אף על פי כן בשרש הכל שם כלו חד, ועל כן כל העולם כלו הוא בחינת גלגל החוזר והכל חוזר ונתהפך, שעתה זה הדבר הוא בבחינה עליונה בבחינת ראש, ודבר אחר בבחינה שפלה בבחינת רגל, ואחר כך נתהפך וחוזר ונעשה מבחינת רגל בחינת ראש ומראש רגל, וכן נתהפך מאדם מלאך ומלאך אדם, כמו שמצינו, שהשליכו מלאכים מן השמים אל עולם השפל ונכנסו בחמר גמור עד שהיו בעלי תאוות, וכן להפך שמצינו שנעשה מאדם מלאך, כי העולם הוא בחינת גלגל החוזר שקורין דריידיל והכל חוזר חלילה, כי באמת בהשרש כלו אחד.

עֲלִיּוֹנִים לַמָּטָה וְתַחְתּוֹנִים לַמַּעְלָה

וְזֶהוּ סוּד בְּנֵינ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ נִתְגַּלָּה בְּיֹתֵר עֲנִיַן 'עֲלִיּוֹנִים לַמָּטָה וְתַחְתּוֹנִים לַמַּעְלָה' (פְּסָחִים נ' ע"א), כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַשָּׂרָה שְׂכִינָתוֹ בַּמִּשְׁכָּן וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שְׂזָה בְּחִינַת עֲלִיּוֹנִים לַמָּטָה, וְכֵן לְהִפְךָ, כָּל 'צִיּוּרָא דְּמִשְׁכַּנָּא' הַכֹּל הִיָּה רְשׁוּם לַמַּעְלָה וְזֶה בְּחִינַת 'תַּחְתּוֹנִים לַמַּעְלָה', שְׂזָה בְּחִינַת דְּרִידִיל, בְּחִינַת גִּלְגָּל הַחֲזוּר, שֶׁהַכֹּל חוֹזֵר וְנִתְהַפֵּךְ, כִּי עַל פִּי חִקְיָרָה הוּא דָּבָר רְחוּק מְאֹד שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא מְרוֹמָם וּמְנֻשָּׂא לַמַּעְלָה מְכַל הַרוּחָנִיּוֹת, יִהְיֶה מְצַמְצָם שְׂכִינָתוֹ בְּכָלִי הַמִּשְׁכָּן, כִּי "הֵן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלוּךָ" (דְּבָרִים י, יד). וְאַף עַל פִּי כֵן הִרְאָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא דוֹקָא לְהִפְךָ מִדְּעַתָּם, כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַשָּׂרָה שְׂכִינָתוֹ בַּמִּשְׁכָּן. וְכֵן לְהִפְךָ, הוּא דָּבָר רְחוּק עַל פִּי חִקְיָרָה שֶׁהָאָדָם שֶׁהוּא בְּרִיָּה שְׂפֵלָה יִהְיֶה לוֹ כַּח לַעֲשׂוֹת רֵשָׁם לַמַּעְלָה, אוֹ בְּהֵמָה שְׂפֵלָה יִהְיֶה מְקַרִּיבִין אוֹתָהּ לְקַרְבָּן שֶׁתַּעֲלֶה לְרִיחַ נִחוּחַ לְנַחַת רוּחַ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שְׂאֵמֵר וְנַעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ (רַש"י שְׁמוֹת כט, יח), וְאַיִךְ שִׁיךְ רְצוֹן אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ? אֲבָל בְּאֵמַת הִרְאָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִפְךָ מִדְּעַתָּם, כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַשָּׂרָה שְׂכִינָתוֹ לַמָּטָה בַּמִּשְׁכָּן וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְהִבְהֵמָה עֲלֵתָהּ לְרִיחַ נִחוּחַ, וְזֶה בְּחִינַת 'עֲלִיּוֹנִים

לְמַטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה, בְּחִינַת גְּלָגַל הַחֲזוּר בְּחִינַת דְּרִיידִיל;
עֵין שָׁם כָּל זֶה בְּשִׁיחַת רַבְּנוּ ז"ל.

כי כָּל־מִקְבָּלִים תִּקְוֶן וְעֲלִיָּה, עַל יְדֵי הַחֲלָק הַגְּבוּהָ מֵהֶם
נִמְצָא, שְׁיֻצָא מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שְׁכָל הַבְּרִיאָה הִיא בְּאֲמַת אַחַת,
כִּי הַכֹּל בָּא מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְהַכֹּל חוֹזֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. וְלִכֵּן גַּם
בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה, שְׁיֵשׁ בּוֹ אַרְבַּע מַדְרָגוֹת, דּוּמָם, צוּמַח, חִי,
מִדְּבָר - הַכֹּל בְּאֲמַת אֶחָד, וּמִן 'דּוּמָם' נַעֲשֶׂה 'צוּמַח', וּמִן
'צוּמַח' נַעֲשֶׂה 'חִי', וּמִן 'חִי' נַעֲשֶׂה 'מִדְּבָר', כִּי כָּל־מִקְבָּלִים
תִּקְוֶן וְעֲלִיָּה, עַל יְדֵי הַחֲלָק הַגְּבוּהָ מֵהֶם, כִּי ה'דּוּמָם' מוֹצִיא
וּמַגְדִּיל אֶת הַצְּמָחִים וְעַל יְדֵי זֶה מִקְבָּל תִּקְוֶן וְעֲלִיָּה, אַחַר כֵּן
הַצְּמָחִים נִאֲכָלִים עַל יְדֵי הַבְּעָלִי חַיִּים, וּמִקְבָּלִים תִּקְוֶן וְעֲלִיָּה
עַל יְדֵיהֶם, וְאַחַר כֵּן הַבְּעָלִי חַיִּים נִאֲכָלִים עַל יְדֵי הַמִּדְּבָרִים
שֶׁהֵם בְּנֵי אָדָם, וּמִקְבָּלִים תִּקְוֶן וְעֲלִיָּה עַל יְדֵיהֶם, נִמְצָא, שְׁכָל־
מִקְבָּלִים תִּקְוֶן עַל יְדֵי הָאָדָם שְׂאוֹכֵל אֲכִילָתוֹ בְּכִשְׁרוֹת עַל פִּי
דֵינִי הַתּוֹרָה, וּכְשֶׁמְכוֹן בְּאֲכִילָתוֹ לְעִבּוֹד אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הָרִי הוּא מַעְלָה כָּל הַבְּרִיאָה אֶל הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ.

כלי בית המקדש העלו הכל להשם יתברך

והנה דבר זה היה נעשה בקביעות בבית המקדש, כי כל הכלים של בית המקדש היו כלים גשמיים שבהם העלו את הדומם הצומח החי והמדבר אל עבודת השם יתברך, קרקע המשכן והמזבח, וכן הכלים מזהב כסף ונחשת, וכן המלח של הקרבנות, היו חלקי הדומם שהעלו על ידי עבודת בית המקדש, הלחם והנסכים והשמן והקטרת על השלחן ועל המזבח ועל המנורה, היו חלקי הצומח שהעלו על ידי עבודת בית המקדש, והפרים, הכבשים, העזים והעופות, היו חלקי החי שהעלו על ידי עבודת בית המקדש, והכל נעשה על ידי עבודת הכהן שהוא האדם המדבר, שעל ידי שחיטתו, סמיכתו, זריקתו והקרבתו וכו', העלו את חלקי המדבר לעבודת השם יתברך, נמצא, שעל ידי כלי בית המקדש, נתגלה ביותר את סוד "גלגל החוזר" של הבריאה, כי בבית המקדש היו תמיד עוסקים בהעלאת גשמיית הבריאה אל עבודת השם יתברך.

הספין נחשבת כמו כלי חשוב מקלי בית המקדש

והנה העבודה היחידית שנשארה ביד האדם גם לאחר תרובן בית המקדש היא עבודת השחיטה, שהוא הדבר העקרי

שְׁמֹכְשִׁיר אֶת בְּעָלֵי חַיִּים לְאֲכִילַת הָאָדָם, כִּי כִּף גְּזֵרָה חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁאֲסוּר לֵאכֹל שׁוֹם בְּהֵמָה וְחִיָּה טְהוֹרָה אֲפִלוּ שֶׁל חֲלִיץ, בְּלִי שְׁחִיטָה כַּהֲלָכָה, וְצָרִיכִים לְהִזְהָר בְּכָל חֲמֻשָּׁה פְּסוּלֵי שְׁחִיטָה: - שְׁהִיָּה, דְּרָסָה, חֲלוּדָה, הַגְרָמָה וְעַקוּר, וְלִבְדֵּק אֶת הַסְּכִין כְּרְאוּי, וְהַשׁוּחֵט צָרִיךְ לְהִיּוֹת יָרֵא שָׁמַיִם, לְדַקְדֵּק מְאֹד בְּכָל הַלְכוֹת שְׁחִיטָה, וְלִכְוֹן לְהַעֲלוֹת נֶפֶשׁ הַמְּגַלְגֵּלַת בְּתוֹךְ הַבְּעַל חַי (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי חֶלֶק א' סִימָן לז). נִמְצָא, שֶׁעַקֵּר כָּלִי שְׁמַעְלָה אֶת שְׁלֹשָׁה חֲלָקֵי דוּמָם צוּמַח חַי אֶל חֶלֶק הַמְּדַבֵּר, הוּא הַסְּכִין שֶׁל שְׁחִיטָה, וְהַסְּכִין נֶחֱשֶׁבֶת כְּמוֹ כָּלִי חָשׁוּב מִכָּלִי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי עוֹשֶׂה אוֹתָהּ פְּעֻלָּה שֶׁל הַעֲלָאת חֲלָקֵי הַבְּרִיאָה אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שְׁאֵר כָּלִי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְאִם כֵּן מוּבָנִים מְאֹד דְּבָרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל, לָמָּה רְאוּי שִׁיתְרָאוּ בְּסְכִין שׁוּחֵט הַגּוֹן כָּלִי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵלּוּ פָּנִים יֵשׁ לָהֶם, כִּי הֵם עֹנִין אֶחָד מִמֶּשׁ, כִּי כְּמוֹ כָּל הַכֹּלִים שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיוּ מַעֲלִים אֶת ד' חֲלָקֵי הַבְּרִיאָה, דוּמָם צוּמַח חַי מְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ כֵּן עוֹשֶׂה סְכִין שְׁחִיטָה גַּם הַיּוֹם, וְלִכְן רְאוּי לְהִתְרָאוֹת עַל הַסְּכִין שֶׁל שׁוּחֵט הַגּוֹן, הָעוֹשֶׂה מְלֹאכְתּוֹ בְּנֶאֱמָנוֹת וּבִקְדוּשָׁה כְּרְאוּי, אֶת כָּל הַכֹּלִים שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי הֵם עֹנִין אֶחָד מִמֶּשׁ, וְהֵבִין.

מְצַנִּיעִים הַסִּכִּין שֶׁל שְׁחִיטָה

וְהִנֵּה עַל פִּי זֶה מוֹבֵן מְאֹד הַמְזָכָר בְּשִׁלְחַן עֲרוֹן (אֵרַח חַיִּים סִימָן תַּקנ"א סְעִיף ט') שֶׁמֶרְאֵשׁ חֲדָשׁ אָב וְאֵילָךְ מְצַנִּיעִים אֶת הַסִּכִּין שֶׁל שְׁחִיטָה, עֵינֵי שָׁם. כִּי בַיָּמִים אֵלּוּ שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְנִפְסְקוּ הַכִּלִּים שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִלַּעֲשׂוֹת פְּעֻלָּתָם, גַּם רְאוּי לָנוּ לַעֲשׂוֹת זִכָּר לְזֶה, וּלְהַצְנִיעַ "הַסִּכִּין שֶׁל שְׁחִיטָה", שֶׁהִיא בְּדַגְמַת הַכִּלִּים שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהָרִי רְאוּי לְהִתְרְאוֹת עָלֶיהָ כָּל הַכִּלִּים אֵלּוּ פָּנִים יֵשׁ לָהֶם, וְהִבֵּן.

הֲלֹא הַכֹּל אֶחָד, וְהַכֹּל חוֹזֵר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

וְהִנֵּה עַל פִּי זֶה יוֹבֵן מְאֹד הַמְשָׁךְ הַשְּׂיִחָה בֵּין רַבְּנוּ ז"ל לְמוֹהֲרַנ"ת ז"ל, בְּעֵנִינֵי הַצַּדִּיק שְׂאִינוּ מְקַנָּא שׁוּם צַדִּיק אַחֵר, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא אֲלֹא אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַד, וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל שֶׁכֵּן כְּתִיב בַּתּוֹרָה (בַּמִּדְבָּר כ"ה, י"א): בְּקַנְאוֹ אֵת קַנְאוֹתַי, שֶׁזֶהוּ הַצַּדִּיק שְׂאִינוּ מְקַנָּא שׁוּם צַדִּיק לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא. כִּי מִיֵּד שְׂאָדָם בָּא עַל אֲמַתַּת הַשְּׂגָה זֹאת, שֶׁכָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה אֶחָד, וּמְדוּמָם נַעֲשֶׂה צוּמַח, וּמְצוּמַח נַעֲשֶׂה חַי, וּמְחַי נַעֲשֶׂה מְדַבֵּר, מְאָדָם מְלֹאךְ וּמְמֹלָאךְ אָדָם וְגו', וְכָל הַבְּרִיאָה הִיא "דְּרִידִיל" וְגִלְגַּל הַחֲחוּזֵר, הָרִי אֵינִי שִׁיךְ מְשֻׁגַּע שֶׁל

קנאה כלל, כי הלא הכל אחד, והכל חוזר אל השם יתברך, ואין מה לקנאות אלא השם יתברך לבד כביכול, כי מתי שיך קנאה, כשמתכלים על כל דבר בפני עצמו, ומפרידים בין אחד לשני, אזי דבר זה מקנא בדבר שני, ואדם זה רוצה להיות כאדם זה, כי אינו שמח במה שיש לו, אבל כשיודע שהכל אחד, ולבסוף יחזרו כלם אל שרשם שהוא השם יתברך, אזי נתבטל כל המשג של קנאה לגמרי, ולכן כששמע מוהרנ"ת ז"ל גלוי זה מפני רבנו זל, שיכולים לראות על הסכין של שחיטה את כלי בית המקדש, שהוא ענין העלאת כל הגשמיות והבהמיות אל עבודת השם יתברך, אזי נתלהב מאד וענה ואמר, שבודאי אין לרבנו זל לקנאות שום צדיק לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, רק את השם יתברך לבד, כי הרגיש בדברי רבנו זל איך שכל הבריאה היא רק אור אין סוף ברוך הוא, ואין שיך משג של קנאה כלל, ועל זה ענה ואמר לו רבנו ז"ל, שכהן כתיב בפסוק "בקנאו את קנאתי", זהו הצדיק שאינו מקנא שום צדיק אחר לא בעולם הזה ולא בעולם הבא רק את השם יתברך לבד. כי אל השגה זאת הגיע פנחס הצדיק אז בקנאו על מעשה זמרי, שבטל את עצמו מכל וכל, ולא התפעל

כָּל מְכַל הַתּוֹעֵבוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ אֹז, וְאַפְלוּ מִמָּה שֶׁרָצוּ שִׁבֵּט שְׁמֵעוֹן
לְהַרְגוֹ, רַק לְבַשׁ קִנְאָת ה' צְבָאוֹת וְהָרַג נְשִׂיא שִׁבֵּט שְׁבִישָׁרְאֵל,
כְּדִי לְהִרְאוֹת שְׁתַּכְלִית הַבְּרִיאָה רַק לְקִשֵּׁר הַכֹּל אֶל שֶׁרֵשׁ
הַבְּרִיאָה שֶׁהוּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּבְלִי זֶה אֵין חַיִּים כָּלֵל.

וַיַּעַל כָּל הַבְּרִיאָה אֶל שְׁרֵשָׁה וּתְכִלִּיתָהּ
וְלִכְן מוֹבָא בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ (פְּנִחָס רטו ע"א) שֶׁפְּרָחָה נִשְׁמְתוּ שֶׁל
פְּנִחָס אֹז, וְהִתְלַבְּשָׁה בּוֹ נִשְׁמַת אֱלֹהִיו, כִּי עַל יְדֵי קִנְאָתוֹ נִשְׁלַמָּה
תְּכִלִּית הַבְּרִיאָה, וּמֵאָדָם נַעֲשֶׂה מְלֶאֶךְ וּמִמְלֶאֶךְ נַעֲשֶׂה אָדָם, כִּי
פְּנִחָס זֶה אֱלֹהִיו, הָרִי מֵאָדָם נַעֲשֶׂה מְלֶאֶךְ, וְאֱלֹהִיו זֶה פְּנִחָס,
הָרִי מִמְלֶאֶךְ נַעֲשֶׂה אָדָם, וְאֱלֹהִיו יְבֵא לְבִשָׁר אֶת הַגְּאֻלָּה, וַיַּעֲלֶה
כָּל הַבְּרִיאָה אֶל שְׁרֵשָׁה וּתְכִלִּיתָהּ, וְאֹז כָּל הַבְּרִיּוֹת יִקְנְאוּ רַק
אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבֵד, נִמְצָא שֶׁכָּל הַדְּבָרִים קְשׁוּרִים זֶה בְּזֵה.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהַגִּיעַ אֶת הַדְּבָקוֹת הָאֲמִתִּית בּוֹ יִתְבָּרַךְ,
וְלַעֲלוֹת וּלְהַכְלִיל בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

סְעֵדָה שְׁלִישִׁית פְּרֻשֶׁת פְּנִיחָס ה'תשס"ט

מְאָמֵר

הַשִּׁיב אֶת חֶמְתִּי

בְּסֵעֵדָה שְׁלִישִׁית, סְעֵדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש ז"ל דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבָרֵי רַבְּנֵי ז"ל לְקוּטֵי מוֹהֲר"ר חֶלֶק א' סִימֵן רמ"א הַמְדַּבֵּר מִהַמְתַּקֵּת הַדִּין עַל יְדֵי פְּנִיחָס, עֵינֵן שָׁם.

פִּינִיחָס הַשִּׁיב אֶת חֶמְתִּי ה' וְסֵלַק מִדַּת הַדִּין מִיִּשְׂרָאֵל

פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש ז"ל, רַבְּנֵי ז"ל אָמְרֵי: 'כְּשֵׁיִשׁ דִּינִים, חָס וְשָׁלוֹם, אָזִי הַמְדַּת הַדִּין הִיא מְכַלָּה אֶת הָאָדָם, חָס וְשָׁלוֹם, אָבֵל הַמְדַּת הַדִּין אֵין לָהּ כַּח לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה (סוֹטָה ט' ע"א): 'חֲצִי כָּלִים וְהֵם אֵינָם כָּלִים', אָבֵל הָאָדָם יֵשׁ לוֹ כַּח לְכַלּוֹת לְגַמְרֵי אֶת חֲבֵרוֹ, חָס וְשָׁלוֹם. וְעַל כֵּן כְּשֵׁיִשׁ דִּינִים עַל אָדָם אַחַד, חָס וְשָׁלוֹם, וּבָא אָדָם אַחַר וְעוֹמֵד וְחוֹלֵק עָלָיו, אָזִי מִדַּת הַדִּין מְסַתְּלֵק מִמֶּנּוּ, כִּי הֵם רוֹצִים יוֹתֵר שִׁינְקֵם בּוֹ הָאָדָם, כִּי יֵשׁ לוֹ כַּח כְּנ"ל, עַל כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק גָּדוֹל וּמְשַׁגֵּיחַ בְּתַקוּן הָעוֹלָם, הוּא חוֹלֵק לְפַעְעָמִים בְּכוֹנֶה עַל

צָדִיק אֶחָד כְּדֵי לְסַלֵּק מֵעֲלֵיו מִדַּת הַדִּין כַּנִּי, כִּי יִסְמְכוּ עָלָיו
 שֶׁהוּא יִנְקָם יוֹתֵר, אֲבָל אַחֵר כִּךְ הוּא עוֹשֶׂה בְּרַחֲמִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה
 יִסּוּרִים לְאוֹתוֹ הַצָּדִיק. וְזֶה פְּרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כה, יא): "פִּינְחָס בֶּן
 אֶלְעָזָר וְכוּ' הִשִּׁיב אֶת חַמְתִּי וְכוּ' בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא
 כִּלְיָתִי" וְכוּ'. הֵינּוּ שְׁפִינְחָס הִשִּׁיב אֶת חַמְתִּי ה' וְסַלֵּק מִדַּת הַדִּין
 מִיִּשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי שֶׁהוּא לִבְשׁ נִקְמָה לְנֶקֶם בָּהֶם. עַל כֵּן נִסְתַּלְקוּ
 הַדִּינִים כַּנִּי, וְזֶה מַחְמַת כִּי הַדִּינִים אֵינָם יְכוּלִים לְכַלּוֹת וְכוּ',
 עַל כֵּן הֵם רוֹצִים יוֹתֵר כְּשֶׁאָדָם רוֹצֶה לְנֶקֶם כַּנִּי. וְזֶה: "וְלֹא
 כִּלְיָתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי", הֵינּוּ שְׁבֻזָּה מוֹדִיעַ לָנוּ הַתּוֹרָה
 גְּדֹל הַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה פִּינְחָס לְיִשְׂרָאֵל, בִּקְנָאוֹ אֶת קִנְאָתוֹ יִתְבָּרַךְ.
 וְלִבְשׁ נִקְמָה לְנֶקֶם בָּהֶם, שְׁבֻזָּה עָשָׂה לָהֶם טוֹבָה גְּדוֹלָה, וְהַטַּעַם
 הוּא כִּי "וְלֹא כִּלְיָתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְנָאָתִי", הֵינּוּ שְׁבִקְנָאָתִי
 בְּמִדַּת הַדִּין שְׁלִי, אֵינִי מְכַלֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִדַּת הַדִּין אֵין
 כַּח כַּח לְכַלּוֹת כַּנִּי. אֲבָל הָאָדָם כְּשֶׁנּוֹקֵם יֵשׁ לוֹ כַּח לְכַלּוֹת
 לְגַמְרִי, חַס וְשָׁלוֹם. עַל כֵּן עָשָׂה פִּינְחָס טוֹבָה נִפְלְאָה לְיִשְׂרָאֵל,
 בְּמָה שֶׁלִּבְשׁ קִנְאָה לְנֶקֶם בָּהֶם. כִּי עַל יְדֵי זֶה רִפְתָּה מִיִּשְׂרָאֵל כַּח
 הַדִּינִים. בַּחֲשָׁבְךָ שְׁפִינְחָס יִנְקָם בָּהֶם בְּיוֹתֵר, כִּי פִּינְחָס הוּא אָדָם
 שֵׁשׁ לוֹ כַּח לְנֶקֶם יוֹתֵר לְכַלּוֹת לְגַמְרִי, חַס וְשָׁלוֹם, וְכַנִּי, וְעַל

כֵּן עַל יְדֵי זֶה הִשִּׁיב פִּינְחָס אֶת חַמְתִּי וְסָלַק מִדַּת הַדִּין כַּנִּל. אֲבָל בְּאַמֶּת, פִּינְחָס בּוֹדֵאי הָיָה רַחֲמָן, וּבּוֹדֵאי אַחֵר כִּף הַקֵּל הַדִּינִים מֵעֲלֵיהֶם, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל.

מִדַּת הַדִּין שׁוֹלֵטֶת רַק בְּמָקוֹם שֵׁישׁ הַסֵּתֶרֶת פְּנֵי ה' וְהַסְּבִיר מוֹהֲרָא"ש ז"ל, כִּי הֵנָּה רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה בַּתּוֹרָה זוֹ סוּד הַמִּתְקַת הַדִּינִים, וְאִיךָ הַצְּדִיקִים לְפַעֲמִים מִמְּתִיקִים הַדִּינִים מֵעַל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי קִנְיָתָם, כִּי מִדַּת הַדִּין שׁוֹלֵטֶת רַק בְּמָקוֹם שֵׁישׁ הַסֵּתֶרֶת פְּנֵי ה', שְׂאִין מְכִירִים אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְנִדְמָה לְאָדָם כְּאִלּוֹ יֵשׁ טַבַּע מְקַרָּה וּמְזֹל, חַס וְשְׁלוֹם, וְאִזּוֹ יֵשׁ מָקוֹם לְמִדַּת הַדִּין לְשְׁלוֹט, כִּי נִדְמָה לוֹ כְּאִלּוֹ נוֹקְמִים מִמְּנוּ מְלַמְעֵלָה, אֲבָל תִּכְף וּמִיד שֶׁנִּתְגַּלֶּה לְאָדָם אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיוֹדֵעַ וְעַד שְׂאִין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, אִזִּי נִמְתָּק וְנִתְבַּטֵּל הַדִּין לְגַמְרִי, וְנִמְשָׁכִים עָלָיו חֲסִדִים וְרַחֲמִים, וְלִכֵּן בְּשַׁעֲה שְׂאָדָם רוֹאֶה שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו אִיזָה דִין אוֹ גִזְרָה רָעָה, חַס וְשְׁלוֹם, עַקֵּר הָעֲצָה רַק לְבָרַח אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בַּתְּפִלָּה וּבַתְּחִנּוּנִים, וְלוֹמֵר לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּפֶה מְלֵא שֶׁהוּא מְכִיר שֶׁהַכֵּל מִמְּנוּ יִתְבָּרֵךְ לְבַד, וְהוּא יוֹדֵעַ שֶׁבּוֹדֵאי כָּל הַדִּין וְהַצָּרָה רַק לְהִזְכִּיר אוֹתוֹ לְחִזּוֹר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּלְהִבִּיא אוֹתוֹ סְמוּךְ

וְקָרוֹב אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּכְשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְהִכָּרֵה הַזֹּאת, מִמֵּתִיק מֵעַל
עֲצָמוֹ מִדַּת הַדִּין לְגַמְרֵי, וּמִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ חֲסָדִים וְרַחֲמִים
גְּמוּרִים.

כל התכלית של הדין היא רק להכניע את לב האדם
והנה זה כלל גדול, שאי אפשר למדת הדין לכלות את האדם
לגמרי, חס ושלום, כי כל התכלית של הדין היא רק להכניע
את לב האדם ולשבר את הישות שלו, ומדת הדין שולטת בו
רק כפי קשיות ערפו ותקף יצרו, ואם ישוב בתשובה בודאי
יתבטלו הדינים לגמרי, ויתהפכו לחסדים ורחמים, אבל בני
אדם שקמים על אחד לנקם בו ולהרע לו, יש להם כח לכלות
אותו לגמרי, רחמנא ליצלן, כי בני אדם יש להם כח למנע
ולקסית את האדם לרחקו מעבודת הבורא ומצדיקי אמת יותר
מן היצר הרע, כי היצר הרע אין לו יכולת רק כפי כחו, כפי
בחינת היצר הרע מאיזה העולם שהוא, אבל האדם הוא
כלליות, שכלול מכל העולמות, ועל כן מניעות של בני אדם הן
יותר ממניעות היצר הרע (שיחות הר"ן סימן פ'). וכן אומר רבנו
ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפא): 'כשמתקשרים בקשר איזה
אנשים על איש אחד, אפלו אם הוא אדם חשוב יותר מהם, על

כל זה יכולים להפילו, כי נתקבצים חלקי הכבוד שיש לכל
 אחד מהם, ועל ידי זה נתבטל חלק כבוד שלו ונופל על ידם,
 אם לא שזה האיש שחולקין עליו הוא גדול במעלה מאד, עד
 שחלק כבוד שלו, גדול יותר מכל חלקי כבוד שלהם ביחד, אזי
 אדרבא מתבטלים הם לפניו; עיני שם. כי בני אדם הם מונעים
 גדולים מאד, ואם היה האדם לבדו, ולא היו אצלו בני אדם
 אחרים למנעו, אף על פי שגם אז היו באים על האדם כל
 הבלבולים וכל המחשבות הטורדות וכל המניעות, אף על פי
 כן בודאי היה מטה עצמו לדרך החיים, כי סוף כל סוף היה
 מטה תמיד לדרך האמת, ואפלו אם היה עובר עברה, חס
 ושלו, רחמנא לצלן, אף על פי כן בודאי היה מתחרט חרטה
 גדולה מאד בכל פעם. וסוף כל דבר היה נשאר אצל האמת,
 אבל כשיש בני אדם המבלבלים, דהינו כשהאדם מתחבר, חס
 ושלום לאלו חכמים בדעתם, שיש להם איזו ידיעה בחקירה
 ופילוסופיה, או לכת לצים, והם החכמות הנהוגים עכשו,
 שעושים ליצנות מכמה דברים שבקדשה, כידוע היטב למי
 שבקי בחכמות וליצנות אלו, זאת המניעה והבלבול הוא גרוע
 מהכל, כי אלו החכמות הם מבלבלים ומונעים ביותר, כי כל

דַּרְכּוֹ נַעֲשִׂין לוֹ מִישׁוֹר, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי הַחֲכָמוֹת, וְלִכְּנֹ
צָרִיכִים לְהִזְהַר מִבְּנֵי אָדָם מְאֹד (שיחות הר"ן סימן פא).

מֵהַפְּכִים הַדִּין לְרַחֲמִים וּמִמְשִׁיכִים חֲסָדִים גְּדוּלִים עַל יִשְׂרָאֵל
וְעַל כֵּן כְּשֶׁרוֹאֶה מִדַּת הַדִּין שְׂאִיזָה בֶּן אָדָם רוֹצֵה לְנַקֵּם בַּחֲבֵרוֹ,
מִדַּת הַדִּין מִסְתַּלְקֶת מֵעָלָיו, כִּי יוֹתֵר נַח לוֹ שֶׁבֶשֶׁר וְדָם יִנְקֵם בּוֹ,
כִּי יֵשׁ לִכֵּן אָדָם יוֹתֵר כַּחַ לְהִזְיָקוֹ וּלְהַפִּילוֹ מִמִּדַּת הַדִּין, חֶסֶד
וְשָׁלוֹם. אֲבָל בְּדַבָּר זֶה יֵשׁ גַּם מַעֲלָה גְּדוּלָה אֲצֵל הַצַּדִּיקִים, כִּי
הֵם לוֹקְחִים אֶת מִדַּת הַדִּין בְּיָדָם, וְנִרְאֶה כְּאִלוּ הֵם רוֹצִים לְנַקֵּם
בְּאָדָם וּלְהַעֲנִישׁוֹ עַל חֲטָאוֹ, וְלִכֵּן מִדַּת הַדִּין מִסְתַּלְקֶת מֵעָלָיו, כִּי
יוֹתֵר נַח לוֹ שֶׁיִּנְקֵם בּוֹ בֶּשֶׁר וְדָם, אֲבָל אַחֵר כִּף הַצַּדִּיקִים
הָאֲמִתִּיִּים יוֹדְעִים אֵיךְ לְרַחֵם עַל בְּנֵי אָדָם וּלְהַשִּׁיבָם בְּתַשׁוּבָה,
וְהֵם יוֹדְעִים אֵיךְ לְבַעַר אֶת הָרַע וּלְהַשְׁאִיר אֶת הַטּוֹב, וְלִכֵּן הֵם
מֵהַפְּכִים כָּל הַדִּין לְרַחֲמִים וּמִמְשִׁיכִים חֲסָדִים וְרַחֲמִים גְּדוּלִים
עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

הַתַּחֲכֵּם פְּנַחֵס לְקַחַת אֶת מִדַּת הַדִּין בְּיָדוֹ
וּמַגְלָה רַבְּנֵי ז"ל, שֶׁזֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה פְּנַחֵס הַצַּדִּיק, שֶׁבֶשֶׁעָה
שָׂרָאָה אֶת מִדַּת הַדִּין מִמְשַׁמֶּשֶׁת וּבָאָה לַעֲשׂוֹת כְּלִיּוֹן וְחֲרוֹן אָף

בישראל, חס ושלום, התחכם פנחס לקחת את מדת הדין בידו, והתלבש במדת הקנאה כאלו רוצה לנקם בהם, אבל אחר כך רחם עליהם ועשה להם טובה גדולה, כי נקם רק בזמרי בן סלוא שהיה מקור הטמאה וההסתה לנשמות ישראל, ובזה השתיק את מדת הדין לגמרי, כי הצדיק יודע היטב לבער את הרע ולהשאיר את הטוב, ולהחזיר נשמות ישראל בתשובה, ולכן משבחת התורה את מעשה פנחס הצדיק (במדבר כה, יא):

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם; שפנחס ידע איך להשיב את החמה ומדת הדין מעל בני ישראל על ידי לקיחת החמה והקנאה בידו, ובזה השתיק מעליהם את מדת הדין, כי רצה שפנחס ינקם בהם ביותר, אבל פנחס בודאי רחם עליהם מאד, וסלק רק מקור הטמאה מתוכם, ובזה גרם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, כי מסתלקת מדת הדין לגמרי, ולבסוף, ויכפר על בני ישראל, שהמשיך להם סליחה וכפרה.

כמה למודים נפלאים מאד — והנה מדברי רבנו ז"ל יוצאים כמה למודים נפלאים מאד, הלמוד הראשון – שצריכים להשמר מאד מבני אדם שהם יותר

גְּרוּעִים מִן הַיָּצָר הָרַע, כִּי יֵצֵר הָרַע יֵשׁ לְכֹל אֶחָד רַק כְּפִי מְדַרְגָּתוֹ, וּבְקָל יְכוּלִים לְהִתְגַּבֵּר כְּנִגְדּוֹ עִם רְצוֹן חֶזֶק וְתַקִּיף מְאֹד, אָבֵל בְּנֵי אָדָם הַמְּסִיתִים וּמְדִיחִים מִן הַקְּדוּשָׁה, וּמְתַלּוֹצְצִים מִן הַצְּדִיקֵי אֱמֶת וּמַעֲצוּתֵיהֶם הַקְּדוּשׁוֹת, הֵם מְסַכְּנִים עַד לְמוֹת, רַחֲמָנָא לִיְצַלֵּן, וְצָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם עַד קֶצֶה הָאֲחֵרוֹן, וְלֹא לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם כָּלֵל, כִּי הֵם כְּלוּלִים מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, וַיֵּשׁ לָהֶם כַּח לְכָלוֹת יוֹתֵר מִמֵּדַת הַדִּין, חַס וְשָׁלוֹם. וְהַלְמוּד הַשֵּׁנִי – מַעֲלַת הַתְּקַרְבוֹת לְצְדִיקִים אֱמֵתִיִּים, וְלְהֶאֱמִין שְׁכָל מַעֲשֵׂיהֶם וְדַבְּרוּרֵיהֶם אֵינָם פְּשׁוּטִים (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן מב). כִּי אֶפְלוּ אִם לְפַעְמִים רוּאִים אֶצֶל צְדִיקִים אֵיזָה כַּעַס וְהַקְּפָדָה, צָרִיכִים לְדַעַת שְׂבֻזָּה הֵם מִשְׁתִּיקִים אֶת מֵדַת הַדִּין, וּמְמַתִּיקִים אוֹתָהּ לְגַמְרֵי, כִּי הֵם יוֹדְעִים הֵיטֵב לְרַחֵם עַל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וְלְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה. וְלְפַעְמִים צָרִיכִים לְנַקֵּם בָּהֶם אֵיזוֹ נִקְמָה, וְלִקְנָאוֹת אֵיזוֹ קְנָאָה כְּדֵי לְהַשְׁתִּיק אֶת מֵדַת הַדִּין. אָבֵל אַחַר כֵּךְ מֵרְאִים לְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל דְּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה וְאִיךָ לְחַזֵּר אֲלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּאַמֶּת, כִּי הֵם מְגַלִּים שְׁכָל תְּכֵלִית מֵדַת הַדִּין רַק לְעוֹרְרָם בְּתִשׁוּבָה, וּמִיָּד שֹׁשְׁבִים בְּתִשׁוּבָה, חוֹזְרִים וְנִמְשָׁכִים חֲסָדִים וְרַחֲמִים.

תהיה הרחמנות בידכם לצאת מכל מיני צרות
ואת הסוד הזה מסר יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְבָנָיו כְּשִׁירְדוּ לְמִצְרַיִם
(בראשית מג, יד): "וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים", שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא יִמְסֹר אֶת הַרְחָמָנוּת בְּיַדְכֶם, שְׁלֹא תִצְטָרְכוּ לְהִתְעוֹרֵר
בְּתִשׁוּבָה עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין וְהַגְּבוּרָה, רַק תִּהְיֶה הַרְחָמָנוּת
בְּיַדְכֶם - לְצֵאת מִכָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסוּרִין, וְלְהִתְרַפְּאוֹת מִן הַחוּלִי
לְגַמְרֵי, וְלְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע גָּדוֹל שֶׁל פְּרֻנְסָה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
סג). כִּי עַל זֶה טוֹרְחִים וּמִיַּגְעִים הַצַּדִּיקִים כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם,
לְהַכְנִיס יְדִיעַת אֱמֶתת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתוֹךְ נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
עַד שְׁלֹא יִצְטָרְכוּ לְהִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין
וְהַגְּבוּרָה, רַק יִהְיֶה לָהֶם שְׁפַע קֹדֶשׁ וְכָל טוֹב תְּמִיד, וְעַם כָּל זֹאת
יִהְיוּ דְבָקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים
לְצַדִּיקִים כְּאֵלוֹ, וְלְהַפְּךְ אֶת מִדַּת הַדִּין לְמִדַּת הַרַחֲמִים, עַד
נִזְכָּה לְהִיּוֹת קְשׁוּרִים וְדְבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ תְּמִיד מֵעַתָּה וְעַד
עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

נַתַּן לְקַבֵּל אֶת הַגְּלִיּוֹן מְדֵי שְׁבוּעַ בְּאַמְצָעוֹת הַדּוּא"ל

breslovinternational@gmail.com